

1912

№ 7.

1912

740

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Φρίξεις μητέρα μου γλυκειά και μ' έρωτᾶς τί κάνω
 στού Μπιζανιού στές πηγωνιές κονταύω νά πεθάνω.
 Δέν με φοβίζου ἀγάπη μου ή σφαίρες τᾶ κανόνια
 ὡς με τρομάζει ή βροχή τοῦ Μπιζανιού τᾶ χιόνια.
 Ἄφιέρωσε μητέρα μου στήν Παναγιά κεράκι
 νά γένη θαύμα μάνα μου νά ἔμπῃ καλοκαιράκι.
 Νά βγῇ ὁ ἥλιος μάνα μου καί ἀπό χαρά νά κλάψω
 καί μέσα ἀπό τᾶ Γιάννενα μητέρα νά σοῦ γράψω.
 Μάνα ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ μας ὅλους παιδιᾶ μᾶς ἔχει
 καί ἀετός εἶνε στᾶ πλάϊ του καί σάν πατέρα τρέχει.
 Μή κλαῖς μητέρα μου γλυκειά γρήγορα θά γυρίσω
 καί θε νά ἔλθω νικητής γλυκά νά σέ φιλήσω.
 Ὅποιος γιά τήν Πατρίδα ἐνδᾶξως ἀποθάνη
 τοῦ τίθεται στήν κεφαλῆν ἀμάραντα στεφάνη.
 Δέν εἶναι θάνατος αὐτός εἶνε τιμῆ γλυκειά
 διότι θά μένη ή μνήμη του πάντοτε αἰώνια.
 Διαβάτα ὑπερήφανε σταμάτησε τᾶ βῆμα
 καί με μεγάλη προσοχή θεώρησε τᾶ μνημα.
 Νέος εἰκοσιοκτώ ἐτῶν ἐδῶ εἶνε θαυμένος
 γιά τήν πατρίδα τήν γλυκειά μέσα στή γῆ χωμένος.
 Καί σέξ πουλιά παταύμενα πετάτε στόν ἀέρα
 καί πῆτε στήν Πατρίδα μου, στήν δᾶλια μου μητέρα.
 Πέτε της μή με καρτερεῖ καί μή με περιμένει
 στήν Ἑπειρο εὐρασκομαί στή μαύρη γῆ τῆ ξένη
 Ἄκου μητέρα μου γλυκειά τᾶ πάθη τῆς Πατρίδος
 κάματε θέσι ποῦ περᾶ ὁ Μέγας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.
 Γλυκά πουλάκια ἀκούσατε νά εἶπω ἕνα ρῆμα
 καί πῆτε στήν μητέρα μου πῶς στήν Ἑπειρο ἔχει μνημα.
 Μή κλαῖς μητέρα μου χρυσή καί δός μου τήν εὐχή σου
 πολλὰ μητέρες τώρα κλαῖνε δέν εἶσαι μοναχή σου.
 Βόλι ἐχθροῦ με τρύπησε τᾶ στήθη πέρα πέρα
 μέσα στή μάχη στόν χορῶ εὐτωχισμένη μέρα.
ΣΗΜΑΙΑ μου καί **ΜΑΝΑ** μου καί Σὺ γλυκειά **ΠΑΤΡΙΔΑ**
 γλυκά, γλυκά ποῦ ξεφυγῶ γιατί Μεγάλη Σέ εἶδα.

Μπιζανίου Ἰαγουάριος

Μεσοδρος.

Αρ.Εισ. 802

VI 320 ✓